

Ed Bruinvis

Fijn wandelen

De bus reed door een laan met aan weerszijden enorme eikenbomen, toen de chauffeur plotseling op de rem trapte. Ik schoot naar voren en sloeg met mijn hoofd tegen een glazen plaat waarop een rijtje stickers was geplakt die aangaven wat er allemaal niet mag in de bus: ijsjes likken, patat mét eten en radio's afspelen.

'Plotseling remmen' stond er niet bij. De deur zoefde open en een echtpaar op leeftijd beklom de treetjes. Hij droeg een grijs hoedje en een plastic tas en zij zwaaide met autosleutels aan een ring vol felgekleurde poppetjes. De man stamelde een groet en keek angstig de bus in.

'Hoeveel strippen?', vroeg de chauffeur.

'Weet ik niet', antwoordde de man.

'Waar moet u dan heen?'

'Hij gaat fijn wandelen in Ermelo, hè Jan?', zei de vrouw en ze gaf mij een knipoog.

'Ga maar gauw zitten, anders val je.'

'Naar Ermelo', zei de man.

De chauffeur stempelde af en de bus zette zich weer in beweging.

'Ho!', riep de vrouw, maar de chauffeur hoorde haar niet. Of deed alsof.

'De man met het hoedje keek verbaasd om naar de vrouw.

'Ben je er nog?'

'Ja', zei ze, 'ga nou maar zitten! Chauffeur, ik moet er nog uit!'

'Mevrouw', antwoordde de chauffeur geërgerd, 'dit is een tweebaansweg, ik kan hier niet zomaar stoppen. Bij de volgende halte kunt u er weer uit.'

De man met het hoedje ging aan de andere kant van het gangpad zitten en zette de tas op de zitplaats naast hem. De vrouw haalde berustend de schouders op en nam naast mij plaats.

'Ik had hem alleen maar even op de bus willen zetten', zei ze tegen me, 'en nu zit ik er zelf ook in!'

'Tja', zei ik terwijl ik mijn voorhoofd wreef, 'het leven zit vol verrassingen. Zal ik vast op het knopje drukken? Anders rijdt de bus de volgende halte misschien ook nog voorbij.'

'Als u wilt, graag', antwoordde de vrouw, 'ik moet zelf terug met de auto, ziet u?'

Ze knikte even in de richting van haar man. 'Hij moest er nodig weer eens uit, weet u. Anders gaat alles vastzitten. En er zit al zoveel vast bij hem. Wandelen is heel goed tegen vastzitten, zegt de dokter. Eigenlijk is zwemmen nóg beter. Maar ja, hij kan niet zwemmen. Hij houdt er ook niet van, zegt ie.'

Ze schudde haar hoofd. Ik zweeg en stelde me voor wat er bij mij allemaal in de loop der jaren zou kunnen gaan vastzitten. Of misschien al ongemerkt wás gaan vastzitten. De bus remde af en stopte bij een oud boswachtershuis.

'Nou, Jan', zei de vrouw, 'goed oppassen, hoor! Je weet waar je weer op de bus moet, hè? En op tijd op het knopje drukken!'

Ze groette me en stapte uit. De deur sloot zich weer en de bus trok op. De man boog zich over het gangpad naar mij toe.

'Weet u', zei hij, 'ik moet van mijn vrouw iedere week gaan wandelen. Anders gaat bij mij alles vastzitten, zegt ze. Onzin, hoor, ik zou niet weten wat er vast zou kunnen gaan zitten. Maar nou kan zij lekker met haar vriendinnen gaan winkelen, dát is het!'

Maar als ik een keertje wil biljarten, dan mag dat niet. Dan vindt ze dat maar geldverspilling.'

Hij zweeg even en vroeg toen: 'Bent ú getrouwd?'

'Nee', zei ik.

Hij zuchtte diep: 'U boft maar! Nu moet ik van haar met de bus naar Ermelo, van daar moet ik een heel eind teruglopen om halverwege weer op de bus te stappen. En dat is dan goed voor mij...'

Mokkend keek hij naar buiten waar de bomen voorbijflitsten.

De bus reed een half uur later Ermelo binnen en stopte in het centrum, waar wat mensen uitstapten. Maar de man bleef zitten. Ik vroeg me af of hij in de gaten had dat hij op de plek van bestemming was.

'Mijnheer', zei ik, 'dit is Ermelo, hoor!'

De man keek me even aan, maar draaide zich meteen weer terug naar het raampje.

De bus reed het dorp uit en draaide de weg naar Harderwijk op. Daar hield de chauffeur stil op de vluchtstrook.

'Wil die mijnheer die in Ermelo had moeten uitstappen even naar voren komen', klonk het over de intercom.

De man draaide zich verschrikt naar mij toe: 'Is dat voor mij?!'

'Ik denk het wel', antwoordde ik, 'u zult wel strippen bij moeten stempelen omdat u te ver bent meegereden.'

De man schudde het hoofd: 'Nee, het is natuurlijk mijn vrouw die opgebeld heeft om mij eruit te laten zetten!'

'Welnee', zei ik.

De chauffeur boog zich naar het gangpad en keek streng de bus in: 'Komt er nog wat van?!'

'Ga nu maar', zei ik.

'Nee', zei de man, 'ik ga niet! Ik wil niet wandelen!'

Enkele passagiers werden ongeduldig en draaiden zich om op hun zitplaatsen.

'Dan laat u er toch gewoon een paar strippen bij stempelen', drong ik aan.

De man kreeg een wanhopige blik in de ogen: 'En als mijn vrouw dat dan merkt...?'

Het huilen stond hem nader dan het lachen. Ik stond op en liep naar voren. Uit mijn portemonnee haalde ik mijn strippenkaart tevoorschijn.

'We stappen hier uit', zei ik, 'zet u die paar strippen er maar bij.'

De chauffeur keek me verbaasd aan, haalde zijn schouders op en stempelde af. De deur ging open. Ik liep terug naar mijn buurman, die me met bange kinderogen aankeek.

'Kom mee', zei ik, 'we gaan biljarten.'

Uit de bundel 'In het voorbijgaan'

(Uitgeverij Kontrast, 2008, ISBN: 978-90-78215-47-9)

Bekroond met de GSK-Publieksprijs voor Proza 2008